

Илия: — Е, стига за този Чавдаръ!... Чавдаръ, Чавдаръ — дотѣгва! И попа, и старцитъ — че и ти! Все той! А азъ не съмъ ли ергентъ? Не съмъ ли човѣкъ!

Райна: — Защо ме задѣвашъ, Илия?.. Малко ли сж моми въ село — че искашъ насила... Насила обичъ бива ли?

Илия: — Чудо Чавдаръ!.. Баща му облажи вжето... Пъкъ моя баща...

Райна: — Е, ходилъ на хаджилъкъ — знамъ!

Илия: — Е тъй; да идешъ на хаджилъкъ е нищо, а да се фудулишъ!..

Райна: — Който умира за родъ и честъ не е както ти мислишъ.

Илия: — Ще видимъ какво ще излѣзе отъ сина му.

Райна: — Когато увисне на вжето — всички ще паднемъ на колѣне предъ бесилката.

Илия: — Отъ таквизъ, дето много приказватъ нищо не излиза.

Райна: — Какъ не те е срамъ да се хвалишъ, Илия!

Илия: — А той не се ли хвали?

Райна: — Дѣлата говорятъ.

Илия: — А хажийството само приказка ли е?

Райна: — Дотегнаха ми твойтъ хвалби съ бащина слава... Я тебе да видя!

Илия: — Можеби и мене нѣма да видишъ, но Чавдаръ не ще хароса!

Райна: — Отъ чорбаджийски синъ по-добро може ли да се очаква?

(Въ това време тя съгледва Чавдара)

Райна (съ нетърпение): — Чавдаре!

(Чавдаръ като се приближава и вижда лицето й — обръща се къмъ Илия и го изгледва сърдито).

(Дълго мълчание).

Илия (едва съ сдържа. Къмъ Чавдара). — Да не мислишъ, че ще ме уплашишъ!